

Ἀγγεῖον Ἑλληνικόν.

ροὺς τῆς ἀρχαίας φιλολογίας νομίζω δὲ ὅτι οἱ ἐκδοθέντες ἤδη ΙΑ' τόμοι κοσμοῦσι τὴν ἐν Ἀθῆναις δημόσιον βιβλιοθήκην.

Κ. ΠΟΠ.

ΑΓΓΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

—οοο—

Καὶ τὸ ἀρχαῖον ἀγγεῖον, οὗ τινος πρόκειται ἡ εἰκὼν, ἀνήκει εἰς τὴν ἐκ Νεαπόλεως σταλεῖσαν συλλογὴν περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ὀκτωβρίου (ἀριθ. 206). Λυπούμεθα δὲ ὅτι δημοσιεύοντες ἀντίτυπα τινὰ ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης, δὲν παραθέτομεν καὶ περαιτέρω τινὰς ἐξηγήσεις, ποῦ, φέρ' εἰπεῖν, εὑρέθησαν, ποίας ἐποχῆς εἶναι, καὶ τὰ τοιαῦτα· διότι εἰ καὶ ἐζητήσαμεν τὰς πληροφορίας ταύτας ἐξ ἀρχῆς, δὲν ἐλάβομεν ὁμῶς αὐτάς. Περιοριζόμεθα ἄρα μόνον εἰς τὸ νὰ προκαλέσωμεν τοῦ ἀναγνώστου τὴν προσοχὴν καὶ εἰς τῶν προγονικῶν τούτων μνημείων τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐντέλειαν.

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ.

—οοο—

Διὰ τῆς παρατιθεμένης εἰκόνης ἐπιτήδειός τις ζωγράφος προτίθεται νὰ παραστήσῃ ὅτι ἡ φιλαρέσκεια εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὸ εἰκονιζόμενον βρέφος, μόλις αἰσθανόμενον τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, λαμβάνει ἀναγείρας κάτοπτρον, καὶ ἐσοπταζόμενον μετὰ κομφείας ἐγκαλλωπίζεται καὶ θαυμάζει ἑαυτό. Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι πάθος ἐκ τῶν δεινότερων, ἐξ οὗ πολλὰ ἄλλα, ὥς τῇ ἀλαζονείᾳ καὶ ἡ οἷστις καὶ ὁ φθόνος, πηγάζουσιν. Ὁρθῶς ἄρα ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος σοφὸς ὅτι δυσκοῦλτατον τὸ Γνώθι σαυτόν. Ὅλοι οἰκειοποιούμεθα ἀρετὰς τῶν ὁποίων στερούμεθα, ὅλοι συγκαλύπτομεν τὰς ἐλλείψεις ἡμῶν, ἢ ἐάν ποτε βιασθῶμεν νὰ ὁμολογήσωμεν τινὰς, φροντίζομεν νὰ δικαιολογήσωμεν ἢ νὰ παραστήσωμεν ἐλαφροτέρας αὐτάς, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ τὰς διορθώσωμεν.

Περὶ τοῦ ὀλεθρίου τούτου πάθους, καθὼς καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων, πραγματεύεται διὰ

Παῖδιον φιλάρεσκον.

σωκρατικῆς μεθόδου ἀξιόλογον σύγγραμμα, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ ἐξέσχεται εἰς φῶς, καὶ τὸ ὅποῖον θέλει ἀναμφιβόλως ὠφελήσει τὰ μέγιστα τὴν ἡμετέραν νεολαίαν.

ΔΥΟ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΤΗΣ

ΦΥΣΕΩΣ.

—οοο—

Συγκεραλαιοῦντες τὰ περὶ ζώων καὶ φυτῶν λεχθέντα, ὀδηγοῦμεθα εἰς τὴν θεωρίαν τῶν εἰκόνων τῆς φύσεως ὑπὸ γενικωτέρῃν ἐποψίν. Ἄς προσπαθῶμεν νὰ κάμωμεν νὰ ὁμιλήσων ὅλα ὁμοῦ τὰ θαυμασιά της, τὰ ὅποια μερικῶς λαμβανόμενα μᾶς λέγουσι τόσα πράγματα περὶ τῆς Προνοίας.

Συμπαρλαμβάνομεν τὸν ἀνιγνίστην εἰς τὴν θεωρίαν δύο εἰκόνων τῆς φύσεως, τὴν μίαν θαλάσσιον καὶ τὴν ἄλλην ἐπίγειον, τὴν μίαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὰ δάση τοῦ νέου κόσμου, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ ἀποδώσῃ τὸ μεγαλεῖον τῶν σκηνῶν τούτων εἰς ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων.

Τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλέομεν πρὸς τὴν Ἀμερικὴν, ἀρῆσεν πλέον ὀπισθὲν τοῦ τὰς παραλίας καὶ τὰς ἀκτᾶς, μᾶς εἰδείκνυε τὸ ἐνώπιόν μας διάστημα, περιοριζόμενον μόνον ἀπὸ τὸ διπλοῦν κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, ὡς μεγάλην σινδόνα ἐπ' ἀπειρον ἐκτεινομένην καὶ ἐτοιμὴν νὰ δεχθῇ τὰ σχεδιογραφήματα μεγάλου τινὸς ζωγράφου. Τὸ χρῶμα τῶν ὑδάτων ἦτον ὁμοιον μὲ χρῶμα ὑποπρασίνου καὶ διαφανοῦς βέλου· μέγας θαλάσσιος σάλος ἤρχετο ἐκ δυσμῶν, μοιλουότι ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἀνατολικῶς· πελώριοι κυματισμοὶ ἐξετείνοντο ἀπὸ νότου πρὸς μεσημβρίαν, ἀναμέσον δὲ τῶν κυρωμάτων καὶ ὁμαλοτήτων ἀνεκάλυπτον ἡ ὄρασις ἐκτεταμέναις ἀπόψεσι τῶν ἐρήμων ἐκτάσεων τοῦ ἀτρυγέτου πάντου· αἱ κινηταὶ αὗται χῶραι ἠλλάζον τὴν θέσιν των εἰς κάθε λεπτόν· ὅτε μὲν πληθὺς κυανολεύκων λοφωμάτων παρίσταντο ὡς αὐλακὸς τάρων ἐντὸς ἐκτεταμένου κοιμητηρίου, ὅτε δὲ κύματα ἀλλεπᾶλληλα μὲ ἀρρισμέναις κορυφαῖς ὁμοιοῶζον λευκόμελλα ποίμνια διασκορπισμένα τῇδε καὶ κείσε ἐπὶ τόπου χλοεροῦ καὶ προσινίζοντος συνεχῶς ὅλον τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο διάστημα ἐφάνετο περιορισμένον, διότι ἄλλοτε καμὰ τι ὀργιζόμενον ὑψούτο ἄλλε-ἀλλήλως καὶ μετὰ ταῦτα ἐχαμήλωνεν ὡς μακροθεὺς διακρινομένη καὶ ἀπομακρυσμένη τις ὄχθη, ἄλλοτε δὲ κοπᾶδιθ θαλασσίων λύκων διέρχοντο κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, τότε ἡ ἐκτασις ἠνοίγεν ὀλίγον τι ἐνώπιόν μας· ἡ ἰδέα τῆς ἐκτάσεως ταύτης ἀπέδρανε πρὸ πάντων ἰσχυροτέρα, ὅτε ἐλαφρά τις ὀμίχλη ἐχύνετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ ἐφάνετο τὸ μάλιστα αὐξάνουσα τὸ ἀπειρον. Ὡ πόσον τότε ἡ ἐποψὶς τοῦ ὠκεανοῦ εἶναι μεγάλη καὶ ἐνταυτῷ τρομακτὴ! εἰς ποίαν ὀνειροπολήσεαι βυθίζεσαι, εἴτε ὅταν ἡ φαντασίᾱ σου

ρίπτεται ἐπὶ τῶν θαλασσῶν τοῦ νότου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων, τοῦ τυφῶνος καὶ τῶν τρικυμιῶν καὶ ἀκούεις φρίττων τοὺς ἐπωκεκνεῖνους κρότους τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διωκομένων κυμάτων, εἴτε ὅταν πλησιάζει κατὰ τὰς μεσημβρινὰς θαλάσσης εἰς νήσους ἀναπαύσεως καὶ εὐδαιμονίας!

Συχνάκις ἐγειρόμενοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἠρχόμεθα καὶ ἐκαθήμεθα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅπου εὐρίσκομεν μόνον τὸν ἀξιοματικὸν τῆς φυλακῆς καὶ τινὰς ναύτας σιωπηλῶς καπνίζοντας· μόνος δὲ θόρυβος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἠκούετο ἡ σύνθλιψις τῆς πρῶρας ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐν ᾧ σπινθηρισμοὶ ἀνκμιγμένοι μετὰ λευκοτάτου τινὸς ἀφροῦ περιέκυλουν κατ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου. Θεε τῶν Χριστιανῶν! Εἰς τὰ ὅσα τῆς αἰούσου πρὸ πάντων καὶ εἰς τὰς ἀχνεῖς τῶν οὐρανῶν ἐκτάσεις ἐνεχάραξας ἰσχυρότατα τὰ ἴχνη τῆς θείας σου παντοδυναμίας! Ἐνθεν μὲν χιλιάδες ἀστέρων ἀκτινοβολούντων εἰς τὸ σκοτεινὸν κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ θόλου, ἐκείθεν δὲ ἡ σελήνη ὑψομένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στερεώματος, παρέκει θάλασσα ἀπέραντος καὶ τὸ ἀπειρον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὰ κύματα! Ποτέ δὲν ἐξεπλάγην πλείοτερον διὰ τὸ μεγαλεῖόν σου παρὰ κατὰ τὰς νύκτας ταύτας, ὅποτε κρεμάμενος, μεταξὺ τῶν ἀστέρων καὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ἔχω τὸ ἀπειρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καὶ τὸ ἀχνὸς ὑπὸ τοῦς πόδας μου!!

Εἶμαι τινόντι μπεδν, οὐδὲν ἄλλο εἰμὶ γῆ καὶ σποδὸς καὶ ἀπλοὺς παροδίτης· ἤκουσα συνεχῶς τοὺς σοφούς νὰ φιλονεικοῦν περὶ τοῦ θείου ὄντος, πλὴν δὲν τοὺς ἐνόησα ποτέ· τὸ μόνον δὲ πρᾶγμα ὅπερ παρετήρησα πάντοτε εἶναι ὅτι τὸ ἄγνωστον τοῦτο ἂν ἀποκαλύπτεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς θεωρίας τῶν μεγάλων σκηνῶν τῆς φύσεως. Ἐσπέραν τινά, ἐν ᾧ αἰς μεγάλης γαλήνης, εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ὠραίας ἐκεῖνας θαλάσσης αἰτίνες λούουσι τὰ παράλια τῆς Βιργινίας· ὅλα τὰ πανά τῷ πλοίου ἦσαν μαζευμένα. Ἐν ᾧ καθήμενος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀπασχόλουν τὸν νοῦν μου εἰς μυρία θεωρίας, ἤκουσα τὸν κώδινα προσκαλοῦντα τὸ πλήρωμα εἰς τὴν προσευχὴν· ἔσπευσα πρεσβυς νὰ ἐνώσω τὰς εὐχὰς μου μὲ τὰς τῶν συνταξιδιωτῶν μου· οἱ ἀξιοματικοὶ ἦσαν ὅλοι ὑπὸ τὸ πύργωμα τῆς πρύμνης μετὰ τῶν ἐπιβατῶν· ὁ ἱερεὺς, μὲ τὸ βιβλίον εἰς τὰς χεῖρας, ἔστατο ὀλίγον ἐμπρὸς ἀπὸ αὐτοῦ· οἱ ναῦται ἦσαν διασκορπισμένοι τῇδε καὶ κείσε εἰς τὰ περίτονα τοῦ πλοίου· ὅλοι εἴμεθα ὄρθιοι, ἔχοντες ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου βλέπουσαν πρὸς δυσμὰς.

Ὁ δῖσκος τοῦ ἡλίου, ἐτοίμου νὰ βυθισθῇ εἰς τὰ ὕδατα, ἐφάνετο ἀναμέσον τῶν σχινίων τοῦ πλοίου μεταξὺ τῆς ἀπέραντου ἐκτάσεως τοῦ αἰθέρος· ἤθελεν ὑποθέσει τις, ὡς ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ πλοίου, ὅτι τὸ ἀκτινοβόλον τοῦτο ἄστρον τῆς ἡμέρας ἠλλάξε συνεχῶς θέσιν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος· νέρη τινὰ ἦσαν ἀτάκτως ἐρριμμένα πρὸς ἀνατολάς, ὅπου ἡ σελήνη ὑψούτο σιγανά· τὸ ἐπίλοιπον τοῦ οὐρανοῦ ἦτο καθαρὸν πρὸς νότον, ὅπου ἐσχηματίζετο ἐν λαμπρότι.